Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

27. dubna 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Registrace, hodnocení, povolování a omezování chemických látek — Nařízení (ES) č. 1907/2006 (nařízení REACH) — Obecná povinnost registrace a požadavky na informace — Nezaregistrované chemické látky — Vývoz nezaregistrovaných chemických látek mimo území Evropské unie“

Ve věci C-535/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) ze dne 10. září 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 14. října 2015, v řízení

Freie und Hansestadt Hamburg

proti

Jostu Pinckernellemu,

za přítomnosti:

Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan a D. Šváby, soudci,

generální advokát: M. E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. září 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Freie und Hansestadt Hamburg M. Vogelsangem, Rechtsanwalt,

— za J. Pinckernelleho A. Anisic, Rechtsanwältin,

— za německou vládu T. Henzem, J. Möllerem a K. Petersen, jako zmocněnci,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s M. Russo, avvocato dello Stato,

* Jednací jazyk: němčina.

— za Evropskou komisi T. Maxian Ruschem a D. Kukovcem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. prosince 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. 2006, L 396, s. 1, a oprava Úř. věst. 2007, L 136, s. 3, dále jen „nařízení REACH“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Freie und Hansestadt Hamburg (Svobodné a hanzovní město Hamburk, Německo, dále jen „město Hamburk“) a Jostem Pinckernellem, jehož předmětem je vývoz chemických látek mimo území Evropské unie, které do ní byly dovezeny, aniž byly zaregistrovány zejména podle článku 5 nařízení REACH.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 1 až 3 a 7 odůvodnění nařízení REACH znějí následovně:

„(1) Toto nařízení by mělo zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí a volný pohyb látek samotných a obsažených v přípravcích a v předmětech a současně zvýšení konkurenceschopnosti a inovace. […]

(2) Účinného fungování vnitřního trhu pro látky lze dosáhnout, pouze pokud se požadavky kladené na látky nebudou mezi členskými státy podstatně lišit.

(3) Při sbližování právních předpisů týkajících se látek je nutné zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí s cílem dosáhnout udržitelného rozvoje. Tyto právní předpisy by se měly uplatňovat nediskriminačním způsobem bez ohledu na to, zda jsou látky obchodovány na vnitřním nebo mezinárodním trhu v souladu s mezinárodními závazky Společenství.

[…]

(7) V zájmu zachování celistvosti vnitřního trhu a zajištění vysoké úrovně ochrany lidského zdraví, zejména zdraví pracovníků, a životního prostředí je nezbytné zajistit, aby byla výroba látek ve Společenství v souladu s právem Společenství, a to i v případě, že jsou tyto látky vyváženy.“

4 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace.“

5 Článek 2 uvedeného nařízení, nadepsaný „Použití“, v odstavci 7 písm. c) bodě i) stanoví:

„Hlavy II, V a VI se nevztahují na

[…]

c) látky samotné nebo obsažené v přípravcích registrované podle hlavy II, které ze Společenství vyváží účastník dodavatelského řetězce a zpětně dováží do Společenství stejný nebo jiný účastník téhož dodavatelského řetězce, který doloží, že
i) zpětně dovezená látka je totožná s vyvezenou látkou,

[…]“

6 Článek 3 nařízení REACH, nadepsaný „Definice“, zní následovně:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[…]

9) ‚výrobcem‘ látky fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství, která vyrábí látku ve Společenství;

10) ‚dovozem‘ fyzické uvedení na celní území Společenství;

11) ‚dovozcem‘ fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství, která odpovídá za dovoz;

12) ‚uvedením na trh‘ dodání nebo zpřístupnění třetí osobě, za úplatu či zdarma. Za uvedení na trh se považuje rovněž dovoz;

[…]

21) ‚oznámenou látkou‘ látka, pro kterou bylo podáno oznámení a kterou bylo možné uvést na trh podle směrnice [Rady] 67/548/EHS [ze dne 27. června 1967 o sbližování právních a správních předpisů týkajících se klasifikace, balení a označování nebezpečných látek (Úř. věst. 1967, L 196, s. 1)].“

7 Článek 5 tohoto nařízení, nadepsaný „Zákaz uvádění na trh bez údajů“, stanoví:

„S výhradou článků 6, 7, 21 a 23 se látky samotné nebo obsažené v přípravcích nebo v předmětech ve Společenství nesmějí vyrábět ani v něm nesmějí být uváděny na trh, jestliže nebyly registrovány podle odpovídajících ustanovení této hlavy, pokud se to vyžaduje.“

8 Článek 6 uvedeného nařízení, nadepsaný „Obecná povinnost registrace látek samotných nebo obsažených ve směsích“, v odstavci 1 stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, podá [Evropské agentuře pro chemické látky (dále jen ‚Agentura‘] žádost o registraci každý výrobce nebo dovozce látky samotné nebo obsažené v jednom či více přípravcích v množství 1 tuny nebo větším za rok.“

9 Článek 7 nařízení REACH, nadepsaný „Žádosti o registraci a oznamování látek obsažených v předmětech“, v odstavci 1 stanoví:

„Každý výrobce nebo dovozce předmětů podá agentuře žádost o registraci pro každou látku v nich obsaženou, jsou-li splněny obě tyto podmínky:

a) látka je v těchto předmětech přítomna v celkovém množství větším než 1 tuna na výrobce nebo dovozce za rok;

b) počítá se s uvolňováním látky za běžných nebo důvodně předpokládaných podmínek použití.

Podání žádosti o registraci podléhá poplatku podle hlavy IX.“

10 Článek 21 tohoto nařízení, nadepsaný „Výroba a dovoz látek“, v odstavci 1 stanoví:

„Žadatel o registraci může zahájit výrobu nebo dovoz látky anebo předmětu nebo v této výrobě nebo dovozu pokračovat, neuvede-li agentura jinak podle čl. 20 odst. 2 ve lhůtě tří týdnů od data podání, aniž je dotčen čl. 27 odst. 8.

V případě žádostí o registraci zavedených látek může takový žadatel o registraci pokračovat ve výrobě nebo dovozu látky anebo předmětu, neuvede-li agentura jinak podle čl. 20 odst. 2 ve lhůtě tří týdnů od data podání, nebo pokud byly žádosti o registraci podány během dvouměsíčního období před koncem příslušné lhůty podle článku 23, neuvede-li agentura jinak podle čl. 20 odst. 2 ve lhůtě tří měsíců od konce této lhůty, aniž je dotčen čl. 27 odst. 8.

V případě žádosti o aktualizaci registračních údajů podle článku 22 může žadatel o registraci pokračovat ve výrobě nebo dovozu látky nebo předmětu, neuvede-li agentura jinak podle čl. 20 odst. 2 ve lhůtě tří týdnů ode dne aktualizace, aniž je dotčen čl. 27 odst. 8.“

11 Článek 23 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zvláštní ustanovení pro zavedené látky“, zní následovně:

„1. Články 5 a 6, čl. 7 odst. 1 a články 17, 18 a 21 se do 1. prosince 2010 nepoužijí na tyto látky:

a) zavedené látky klasifikované […] jako karcinogenní, mutagenní nebo toxické pro reprodukci, […] a vyrobené ve Společenství nebo do něho dovezené v množství 1 tuny nebo větším za rok na výrobce nebo dovozce, a to nejméně jednou po 1. červnu 2007;

b) zavedené látky klasifikované […] jako vysoce toxické pro vodní organismy s možností vyvolat dlouhodobé nepříznivé účinky ve vodním prostředí […] a vyrobené ve Společenství nebo do něho dovezené v množství 100 tun nebo větším za rok na výrobce nebo dovozce, a to nejméně jednou po 1. červnu 2007;

c) zavedené látky vyrobené ve Společenství nebo do něho dovezené v množství 1 000 tun nebo větším za rok na výrobce nebo dovozce, a to nejméně jednou po 1. červnu 2007.

2. Články 5 a 6, čl. 7 odst. 1 a články 17, 18 a 21 se do 1. června 2013 nevztahují na zavedené látky vyrobené ve Společenství nebo do něho dovezené v množství 100 tun nebo větším za rok na výrobce nebo dovozce, a to nejméně jednou po 1. červenci [červnu] 2007.

3. […] do 1. června 2018 […]

4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1 až 3, může být žádost o registraci podána kdykoli před uplynutím příslušné lhůty.

5. Tento článek se použije přiměřeně na látky registrované podle článku 7.“

12 Článek 28 nařízení REACH, nadepsaný „Povinnost předběžné registrace zavedených látek“, stanoví:

„1. Aby mohl využívat přechodný režim podle článku 23, předloží agentuře každý potenciální žadatel o registraci zavedené látky v množství 1 tuny nebo větším za rok, včetně meziproduktů bez omezení, veškeré tyto informace:

[…]

2. Informace uvedené v odstavci 1 se předkládají ve lhůtě, která začíná 1. června 2008 a končí 1. prosince 2008.

3. Žadatelé o registraci, kteří nepředloží informace podle odstavce 1, se nemohou odvolávat na článek 23.

[…]“

13 Článek 31 tohoto nařízení, nadepsaný „Požadavky na bezpečnostní listy“, v odstavci 5 stanoví:

„Nerozhodne-li daný členský stát jinak, dodává se bezpečnostní list v úředním jazyce nebo jednom z úředních jazyků každého členského státu, v němž je látka nebo přípravek uveden na trh.“

14 Článek 112 uvedeného nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti“, který se nachází v hlavě XI tohoto nařízení, nadepsané „Seznam klasifikací a označení“, stanoví:

„Tato hlava se použije na

[…]

b) látky v oblasti působnosti článku 1 směrnice 67/548/EHS, které splňují kritéria pro klasifikaci jako nebezpečné v souladu s uvedenou směrnicí a které jsou uváděny na trh samotné nebo obsažené v přípravku v koncentraci převyšující případně koncentrační limity stanovené ve směrnici 1999/45/ES, což vede ke klasifikaci přípravku jako nebezpečného.“

15 Podle článku 126 nařízení REACH, nadepsaného „Sankce při porušení předpisů“:

„Členské státy stanoví sankce za porušení tohoto nařízení a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. […]“

16 Článek 129 tohoto nařízení, nadepsaný „Ochranná doložka“, v odstavcích 2 a 3 stanoví:

„2. Komise přijme rozhodnutí postupem podle čl. 133 odst. 3 do 60 dnů od obdržení informace členského státu. Toto rozhodnutí

a) buď schválí prozatímní opatření na dobu stanovenou v rozhodnutí;

b) nebo členský stát vyzve, aby prozatímní opatření zrušil.

3. Pokud v případě rozhodnutí uvedeného v odst. 2 písm. a) prozatímní opatření přijaté členským státem spočívá v omezení uvedení na trh nebo použití určité látky, zahájí dotčený členský stát řízení o omezení na úrovni Společenství tím, že předloží agentuře dokumentaci podle přílohy XV do tří měsíců ode dne přijetí rozhodnutí Komise.“

17 Příloha XV nařízení REACH stanoví podle svého znění obecná ustanovení pro přípravu dokumentace pro návrh a odůvodnění zejména omezení výroby, uvádění na trh nebo používání látky ve Společenství.

Německé právo

18 Gesetz zum Schutz vor gefährlichen Stoffen (Chemikaliengesetz) (zákon o ochraně před nebezpečnými látkami, nazývaný „zákon o chemických látkách“), ve znění zveřejněném dne 28. srpna 2013 (BGBl. I, s. 3498, 3991), v § 27b, nadepsaném „Porušení nařízení [REACH]“, stanoví, že „[t]restem odnětí svobody až na dvě léta nebo peněžitým trestem bude potrestán ten, kdo poruší nařízení [REACH]“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

19 Jost Pinckernelle obchoduje s chemickými látkami.

20 Po 1. prosinci 2008 dovezl z Číny minimálně 19,4 tun nikotinsulfátu, aniž provedl předběžnou registraci, kterou vyžaduje článek 28 nařízení REACH.

21 Vzhledem k tomu, že Jost Pinckernelle neprovedl ani registraci této látky podle článku 6 tohoto nařízení, město Hamburk rozhodlo, že nemá právo uvedenou látku používat nebo ji uvádět na trh, dokud pro zamýšlené použití nezíská povolení.

22 Jost Pinckernelle požádal o povolení k vývozu této látky do Ruska, což město Hamburk zamítlo s ohledem na skutečnost, že se tyto látky nacházejí v Hamburku nelegálně. Město Hamburk zamítlo rovněž správní stížnost, kterou J. Pinckernelle podal proti tomuto zamítavému rozhodnutí.

23 V důsledku toho podal J. Pinckernelle proti zamítnutí správní stížnosti žalobu k Verwaltungsgericht Hamburg (správní soud v Hamburku, Německo), které tento soud nevyhověl.

24 Na základě odvolání, které podal J. Pinckernelle, Oberverwaltungsgericht (vrchní správní soud, Německo) dne 25. února 2014 zrušil rozsudek Verwaltungsgericht Hamburg (správní soud v Hamburku) a uložil městu Hamburk, aby J. Pinckernellemu povolilo provést požadovaný vývoz nikotinsulfátu.

25 Oberverwaltungsgericht (vrchní správní soud) odůvodnil svůj rozsudek tím, že zamýšlený vývoz látky dovezené v rozporu s článkem 5 nařízení REACH v každém případě následně nemůže představovat nové porušení čl. 3 bodu 12 a článku 5 tohoto nařízení, pokud dotčená látka není, jak je tomu v projednávané věci, z důvodu zákazu používání k dispozici na evropském trhu.

26 Město Hamburk podalo proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek k Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo). Tvrdí, že článek 5 nařízení REACH zakazuje vývoz látek nacházejících se na území Unie do třetích zemí, dokud a pokud tyto látky nebyly zaregistrovány podle tohoto nařízení.

27 Nezávisle na tomto správním sporu byl J. Pinckernelle v trestním řízení v Německu odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 18 měsíců se zkušební dobou tři roky a peněžitému trestu 340 000 eur; jako odůvodnění bylo uvedeno zejména to, že v rozporu s článkem 5 nařízení REACH dovezl chemické látky.

28 Za těchto podmínek se Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být článek 5 nařízení [REACH] vykládán v tom smyslu, že s výhradou článků 6, 7, 21 a 23 tohoto nařízení mohou být látky vyvezeny z území Unie pouze v případě, že byly zaregistrovány podle příslušných ustanovení hlavy II tohoto nařízení, pokud se to vyžaduje?“

K předběžné otázce

29 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 5 nařízení REACH vykládán v tom smyslu, že látky, které při svém dovozu na území Unie nebyly zaregistrovány podle tohoto nařízení, mohou být z tohoto území vyvezeny.

30 Odpověď na tuto otázku tedy závisí na rozsahu registrační povinnosti stanovené v tomto nařízení.

31 Podle ustálené judikatury Soudního dvora v tomto ohledu platí, že pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 17. března 2016, Liffers, C-99/15, EU:C:2016:173, bod 14 a citovaná judikatura).

32 Pokud jde o znění článku 5 nařízení REACH, je třeba poukázat na to, že ve zněních tohoto ustanovení v bulharštině, estonštině, řečtině, angličtině, francouzštině, italštině, nizozemštině, polštině, portugalštině a finštině se výraz „ve Společenství“ vztahuje výslovně na výrobu látek. Naopak v české, dánské lotyšské, maďarské, rumunské, slovenské, slovinské a švédské jazykové verzi tohoto článku 5 se výraz „ve Společenství“ vztahuje jak na výrobu, tak i na uvádění látek na trh. A konečně, pokud jde o španělskou, německou a litevskou jazykovou verzi uvedeného článku, ty jsou nejednoznačné.

33 Zatímco tedy výklad článku 5 nařízení REACH, podle něhož se výraz „ve Společenství“ vztahuje jak na výrobu, tak i na uvádění látek na trh, není vzhledem ke všem jazykovým verzím tohoto ustanovení vyloučen, výklad, podle něhož se uvedený výraz vztahuje pouze na výrobu těchto látek, je v rozporu se zněním uvedeného ustanovení v češtině, dánštině, lotyšštině, maďarštině, rumunštině, slovenštině, slovinštině a švédštině.

34 Pokud jde o kontext, do něhož dotčené ustanovení zapadá, je nutno připomenout, že čl. 3 bod 12 nařízení REACH definuje „uvedení na trh“ jako dodání nebo zpřístupnění třetí osobě, za úplatu či zdarma, přičemž za uvedení na trh se považuje rovněž dovoz. Toto ustanovení naproti tomu nestanoví, že vývoz výrobku může být považován za uvedení na trh.

35 Vzhledem k tomu, že čl. 3 bod 12 nařízení REACH definuje pro účely tohoto nařízení pojem „uvedení na trh“, musí být tento pojem chápán v rámci uvedeného nařízení jednotně.

36 V tomto ohledu je třeba odkázat na čl. 3 bod 21 nařízení REACH, podle něhož je „oznámenou látkou“ látka, pro kterou bylo podáno oznámení a kterou bylo možné uvést na trh podle směrnice 67/548. Tato směrnice v čl. 1 odst. 1 a 3 stanoví, že jejím účelem je sblížení právních a správních předpisů členských států, pokud jde o klasifikaci, balení a označování nebezpečných látek, které jsou uváděny na trh v členských státech Společenství, a dále, že se nevztahuje na nebezpečné látky vyvážené do třetích zemí. Z toho vyplývá, že „uvedení na trh“, na které odkazuje čl. 3 bod 21 nařízení REACH, se týká pouze vnitřního trhu a vylučuje vývozy mimo tento trh.

37 Podle čl. 31 odst. 5 nařízení REACH „[n]erozhodne-li daný členský stát jinak, dodává se bezpečnostní list v úředním jazyce nebo jednom z úředních jazyků každého členského státu, v němž je látka nebo přípravek uveden na trh.“ I toto ustanovení tedy spojuje „uvedení na trh“ pouze s vnitřním trhem.

38 Totéž platí pro čl. 112 písm. b) nařízení REACH, podle nějž se hlava XI tohoto nařízení použije za určitých podmínek „na látky v oblasti působnosti článku 1 směrnice 67/548/EHS“, to znamená na nebezpečné látky, které jsou „uváděny na trh v členských státech Společenství“, a nikoli látky „vyvážené do třetích zemí“.

39 Článek 129 odst. 3 nařízení REACH uvádí, že pokud v případě rozhodnutí Komise, kterým byla schválena prozatímní opatření na stanovenou dobu, prozatímní opatření přijaté členským státem spočívá v omezení uvedení na trh nebo použití určité látky, zahájí dotčený členský stát řízení o omezení na úrovni Společenství tím, že předloží agentuře dokumentaci podle přílohy XV tohoto nařízení do tří měsíců ode dne přijetí rozhodnutí Komise. Tato příloha XV přitom stanoví obecná ustanovení pro přípravu dokumentace pro návrh a odůvodnění zejména omezení výroby, uvádění na trh nebo používání látky ve Společenství. Je proto zřejmé, že „uvedení na trh“, které je uvedeno v čl. 129 odst. 3 nařízení REACH, se vztahuje jen na vnitřní trh a netýká se vývozu do třetích zemí.

40 K posledně uvedenému bodu je třeba zdůraznit, že v rámci nařízení REACH nejsou látky, které opustí území Společenství, považovány za „uvedené na trh“, nýbrž za „vyvezené“. Článek 2 odst. 7 písm. c) tohoto nařízení totiž v bodě i) stanoví, že „[h]lavy II, V a VI se nevztahují na látky samotné nebo obsažené v přípravcích registrované podle hlavy II, které ze Společenství vyváží účastník dodavatelského řetězce a zpětně dováží do Společenství stejný nebo jiný účastník téhož dodavatelského řetězce, který doloží, že zpětně dovezená látka je totožná s vyvezenou látkou“.

41 Z výše uvedeného vyplývá, že vývoz látky do třetí země nemůže být kvalifikován jako „uvedení“ této látky „na trh“ ve smyslu čl. 3 bodu 12 a článku 5 nařízení REACH.

42 V tomto ohledu je třeba uvést, že cíle nařízení REACH takovémuto výkladu uvedených ustanovení nebrání. Toto nařízení se totiž výslovně opírá o článek 95 ES, nyní článek 114 SFEU, jehož ustanovení se použijí k dosažení cílů uvedených v článku 14 ES, nyní článek 26 SFEU, to znamená k vytvoření a fungování vnitřního trhu, který zahrnuje prostor bez vnitřních hranic, ve kterém je zaručen zejména volný pohyb zboží.

43 V této souvislosti bod 1 odůvodnění nařízení REACH uvádí, že toto nařízení by mělo zajistit zejména volný pohyb zboží. V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že se volný pohyb zboží týká vnitřního trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2016, Canadian Oil Company Sweden a Rantén, C-472/14, EU:C:2016:171, bod 32). Bod 2 odůvodnění tohoto nařízení uvádí, že účinného fungování vnitřního trhu pro látky lze dosáhnout, pouze pokud se požadavky kladené na látky nebudou mezi členskými státy podstatně lišit. Podle bodu 7 odůvodnění uvedeného nařízení je v zájmu zachování celistvosti vnitřního trhu a zajištění vysoké úrovně ochrany lidského zdraví, zejména zdraví pracovníků, a životního prostředí, nezbytné zajistit, aby byla výroba látek ve Společenství v souladu s právem Společenství, a to i v případě, že jsou tyto látky vyváženy.

44 Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že trhem, na který se vztahuje nařízení REACH, je vnitřní trh, a že „uvedení na trh“ se proto týká vnitřního trhu. Takovýto výklad není zpochybněn ničím, co je uvedeno v tomto nařízení, a to tím spíše, že pokud se jedná o uvedení látek mimo vnitřní trh, používá uvedené nařízení pojem „vývoz“.

45 Město Hamburk a německá vláda tvrdily, že výklad pojmu „uvedení na trh“, který je uveden v článku 5 nařízení REACH, v tom smyslu, že se vztahuje pouze na vnitřní trh, a ne na vývoz chemických látek, které při svém dovozu do Unie nebyly zaregistrovány, do třetích zemí, může skýtat riziko, že bezohlední dovozci budou vědomě porušovat povinnost registrace chemických látek, kterou stanoví Unie, s vědomím, že je mohou jednoduše vyvézt.

46 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle článku 126 nařízení REACH členské státy stanoví sankce za porušení ustanovení tohoto nařízení, mimo jiné článku 5, který stanoví registraci látek, zejména pokud jsou dováženy, a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Kromě toho stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

47 V projednávaném případě je třeba uvést, jak bylo upřesněno v bodě 18 tohoto rozsudku, že německá právní úprava stanoví, že trestem odnětí svobody až na dvě léta nebo peněžitým trestem bude potrestán ten, kdo poruší nařízení REACH.

48 Konečně, jak vyplývá ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, a zejména z předkládacího rozhodnutí, příslušné orgány mohou použít ustanovení vnitrostátního správního práva, aby případně prostřednictvím nuceného výkonu prosadily dodržování povinnosti zaregistrovat dováženou látku, která vyplývá zejména z článku 5 nařízení REACH.

49 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je třeba na předběžnou otázku odpovědět, že článek 5 nařízení REACH ve spojení s čl. 3 bodem 12 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že látky, které při svém dovozu na území Unie nebyly zaregistrovány podle uvedeného nařízení, mohou být z tohoto území vyvezeny.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES ve spojení s čl. 3 bodem 12 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že látky, které při svém dovozu na území Evropské unie nebyly zaregistrovány podle uvedeného nařízení, mohou být z tohoto území vyvezeny.

Podpisy.